

עמ"ת 61400/11/14 - א פ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 61400-11-14 פ (עציר) נ' מדינת ישראל

בפני	כב' השופטת תמר נאות פרי
העורר	א פ (עציר) ע"י ב"כ עו"ד אולג פרגין
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בפניי ערר על החלטת ביהמ"ש בקריות (כב' השופט דאוד מאזן) מיום 25/11/14, במסגרת

מ"ת 30001-10-14, אשר במסגרתה הורה כב' השופט על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

כנגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש וזאת כנגד בת זוגו.

על פי הנטען בכתב האישום מדובר באירוע מיום 14/10/14 אשר במסגרתו תקף העורר את המתלוננת באופן שתפס אותה בעורפה, בפניה והצמיד אותה לרצפה. כתוצאה מההצמדה או מההפלה לפני ההצמדה לרצפה, נגרמו למתלוננת חבלות של ממש לרבות פצעים וסימנים כחולים על היד, על הכתף וסביב עין ימין.

בתיק החקירה, קיימות תמונות של המתלוננת בסמוך לאחר האירוע מהן עולה כי המדובר באירוע אשר אכן הסב לה פגיעות של ממש.

עמדת העורר הייתה כי הוא לא תקף את המתלוננת וכי היא למעשה נפלה כתוצאה ממחלת האפילפסיה ממנה היא סובלת (ויוער, כי אין מחלוקת לגבי כך שהיא אכן סובלת ממחלה זו).

בשלבם הראשונים של הדיון, נקבע כי למרות עמדתו זו של העורר קיימות ראיות לכאורה לגבי כך שהוא הסב את הנזקים למתלוננת ונקודת המוצא של ביהמ"ש קמא, אליה אני מצטרפת, הינה שישנן ראיות לכאורה לגבי התקיפה הנטענת.

עוד נקבע, כי קיימת עילת מסוכנות לרבות סטטוטורית ואף לעמדתו זו של כב' השופט קמא אני מצטרפת מטבע

עמוד 1

הדברים.

בהמשך, ביקש כב' השופט שיוכן תסקיר של שירות המבחן על מנת לבחון את האפשרות להסתפק בחלופת מעצר, לרבות שהייתו של העורר במעצר בית באחד הבתים שמנהלת ומקיימת עמותה הנקראת עמותת "נדר" (עמותה רשומה שמוגרת כעמותה למען נוצרים דוברי רוסית בישראל) (להלן: "העמותה").

לאחר שהתסקיר הונח על שולחנו של כב' השופט ניתנה ההחלטה המשלימה נשוא הערר ובה נימק כב' השופט את מסקנתו לפיה לא ניתן להסתפק בחלופה שהוצעה והורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

שמעתי את טענות הצדדים ושקלתי את טיעוניהם לרבות לאחר עיון בתיק החקירה ובתסקיר שירות המבחן.

עמדתי היא, כי ניתן להורות על שחרורו של העורר לחלופה של מעצר בית מלא במבנה של העמותה בבאר-שבע, בנסיבות של תיק זה.

ראשית, התרשמתי לטובה משני נציגי העמותה אשר הופיעו בדיונים בפניי - הן מר ולדימיר קריאוצ'קוב (מנהל הסניף בחיפה) והן מר רוסלן רוייף (מנהל הסניף בבאר-שבע) אשר הביע את נכונותו להציע את הבית שבבאר שבע בתור חלופה למעצר בית.

המדובר, במקום שבו שוהים אזרחים שונים אשר נקלעו למצוקות כאלו ואחרות במהלך חייהם והתרשמתי שהמקום מספק מסגרת תומכת אשר יכולה לספק מענה לצרכים הפיזיים של חלופת מעצר בית. התרשמתי ממר רוייף שהוא מבין את מחויבויותיו כמפקח ושהוא אחראי על השומר שנמצא בבית וינחה אותו להודיע מידיית במידה והעורר יצא מהמתחם ללא אישור.

אין המדובר בחלופה הרמטית ויש קושי מסוים במובן שאותו שומר לא נמצא אתנו היום ואנו נאלץ לסמוך על כך שמר רוייף והסניגור מר פרגין יבהירו לאותו שומר שהוא אמור לסייע בלהיות חלק מתנאי הפיקוח, אך ממר רוייף התרשמתי שהוא יכול לבצע את המשימה, לרבות לאחר הסבריו בדבר מקרה קודם דומה אשר בו שהה עצור נוסף בתנאי מעצר בית במתחם בבאר שבע.

שנית, המדובר במקום מרוחק עד מאד ממקום מגוריה של המתלוננת אשר תישאר לגור בדירה ששם היא גרה ואני סבורה שהסיכוי שהעורר יעזוב את אותו בית בבאר שבע ויעשה שימוש בתחבורה ציבורית על מנת להגיע שוב לביתה של המתלוננת על מנת לתקוף אותה שוב, הינו סיכוי שאינו גבוה למרות האמור בתסקיר.

אני ערה לכך שבתסקיר מצוין שהסיכויים להישנותה של התנהלות אלימה ופורצת גבולות הינם סיכויים משמעותיים וזאת לאור העובדה שככל הנראה ברקע הדברים התמכרותו לאלכוהול.

בתסקיר צוין כי הוא לא יוכל לעמוד לאורך זמן בהגבלותיה של מסגרת פלילית וזאת לאור כך שקצינת שירות המבחן לא התרשמה שיש לו יכולות לעבור טפול גמילה משמעותי בשלב זה. אלא שלא זו הייתה השאלה שהתסקיר התבקש לבחון. לא הייתה כוונה לבקש לשלב את העורר בהליך טיפולי או במוסד גמילה אלא שהיה צורך לבחון אם מעצר בית מרוחק בפיקוח של נציגים של העמותה עשוי לצמצם את המסוכנות עד לכדי רף שיאפשר שחרור לחלופה.

לשאלה זו לא נמצא מענה בתסקיר. בתסקיר מצוין, שהוא מתקשה להתמודד עם מצוקות חיו והתקשה לפנות למסגרת

טיפולית ולסיוע מקצועי. מצוין שהוא מגלה רצון לעבור תהליך גמילה אך כוחותיו דלים והוא לא יוכל לעמוד בהליך ארוך. במסגרת מעצר הבית, אין כוונה שהוא יעבור הליך גמילה מסודר בשלב הזה אלא רק שישאר בדלת אמותיו של המבנה ולא יגיע לאזור שם מתגוררת המתלוננת.

בתסקיר אין התייחסות חד משמעית לכך שאפשרות זו אינה ברת ביצוע ולכן ביקשתי שניציג העמותה יגיע על מנת שניתן יהא להתרשם ישירות מאותה חלופה.

מסקנתי היא, כפי שפורט מעלה, שהחלופה עשויה להוות מענה הולם בשלב זה עד להשלמת ההליכים.

אשר על כן, אני מורה כדלקמן:

העורר ישהה במעצר בית מלא, בביתה של העמותה ברח' המכבים 17, בבאר-שבע.

המדובר במעצר בית מלא ועל העורר להישאר בכל הזמן הנתון בתוך המתחם של המבנה של העמותה, כאשר הוא יכול לצאת לפרקים החוצה אל הגינה, כל עוד השומר רואה אותו ומקיים אתו קשר עין.

ככל שיהיה צורך, יוכל העורר לצאת להתאווורות בכל יום בין השעות 10:00 עד 11:00 בפיקוח צמוד ואישי של מר רוסלן רוייף.

על העורר יפקחו בכל זמן נתון השומר של העמותה ומר רוסלן רוייף.

העורר, יחתום על ערבות עצמית אשר משמשת להבטחת הישארותו בתנאים כמתואר מעלה וזאת בסך של 5,000 ₪.

אמו של העורר, תחתום אף היא, על ערבות צד ג' להבטחת התנאים המפורטים מעלה וזאת בסך של 5,000 ₪, כאשר העורר חייב להבין שבמידה והוא יפר את התנאים גם אמו תאלץ לשאת במחיר המשמעותי שנלווה לכך.

מר רוסלן רוייף כמפקח, יחתום אף הוא על ערבות בסך כאמור מעלה ומובהר, כי מחויבותיו הינן לדווח למשטרה במידה והעורר עוזב את שטח המתחם ללא הרשאה, מידית.

במידה והעורר יזדקק להגיע לאזור לחיפה לצורך המשך ההליכים בעניינו, אזי שתלווה אותו לחיפה אמו או לחילופין מר ולדימיר, וזאת לאחר תיאום מראש.

למותר לציין, שעל העורר להימנע מיצירת קשר בשלב הזה עם המתלוננת למרות המעגלים החברתיים הנוכחיים.

אני סבורה, שבמצב הנוכחי יטיב הסניגור ויעשה מאמץ למצוא את הדרך לסיים את התיק העיקרי על מנת שלא נמצא עצמנו דנים שוב בבקשות לעיון חוזר, לרבות כאלו אשר תוגשנה ע"י המדינה לאור העובדה שעסקינן בחלופת מעצר מיוחדת במינה.

החלטה זו מהווה אסמכתא לשחרור בתנאים כמפורט מעלה.

החלטה זו ניתנת במקום הכנת מסמך של "פרוטוקול" שכן בשל תקלה לא ברורה - לא ניתן לפתוח פרוטוקול בתיק זה במערכת "נט-המשפט".

ניתנה היום, ט"ו כסלו תשע"ה, 07 דצמבר 2014, בהעדר הצדדים.